

[Ole Bjørn Kraft.]

fattelse. Vi er af den Opfattelse, at det skaber Uro og Usikkerhed, saa længe Folk stadig kan spørge: Ja, men hvad skal jeg egentlig foretage mig, i det Øjeblik Sirenerne lyder? Og jeg tror, det vil vække overordentlig stor Tilfredshed i alle Lag af Befolkningen, hvis de fik Lejlighed til — naturligvis ikke under nogen som helst opsigtsvækkende Form, men saaledes at alt var forberedt og man vidste, at det drejede sig om en Prøve — at se, hvad der skal foregaa, ogsaa for at Befolkningen derigennem kunde faa Kendskab til, at en lang Række Foranstaltninger, som mange i Øjeblikket ikke ved er truffet, i Virkeligheden er forberedt og kan træde ud i Virksomhed, saaledes som Ministeren har tilkendegivet over for os. Vi vil for vort Vedkommende gerne have, at man derigennem kunde faa at vide, at helt saa galt, som mange forestiller sig, er det ikke.

Jeg ser med Tilfredshed, at det Synspunkt, jeg her har hævdet, i Dag har fundet Udtryk i Regeringens ledende Organ, „Social-Demokraten“, som for det første i Virkeligheden har givet Tilslutning til de Synspunkter, vi fremførte her under første Behandling, at det var gaaet for langsomt. Det hævdes i „Social-Demokraten“, at der vist kan være Enighed om, at det ikke er gaaet saa hurtigt, som det burde, og saa skriver Bladet:

„nu maa vi *uden Tøven* træffe vore Foranstaltninger. Dette maa gælde uden Hensyn til gamle, principielle, politiske Anskuelser, og vi er ganske sikker paa, at *hele* Regeringen forstaar og anerkender dette Synspunkt“.

Og derefter vender de sig netop til Spørgsmaalet om Vejledning og Oplysning, og Bladet skriver — jeg haaber, jeg har den højtærede Formands Tilladelse til et Citat —:

„Derfor vil det formentlig være klogt og naturligt ud over den udmærkede Pjece, der er udsendt, stille og roligt at *vejlede* og *indøve* Befolkningen i Brugen af de Foranstaltninger, der er besluttet af Rigsdag og Ministerium. Der er jo nemlig ingen Mening i, at Befolkningen slet ikke kender noget som helst, hvis en Dag disse Foranstaltninger skal iværksættes. Vi tror ogsaa, at man derved bedst giver Befolkningen den Ro og Tryghed, som i disse Dage er af saa afgørende Betydning.“

Ved disse Udtalelser slutter Regeringens ledende Organ sig helt og fuldt til de Betragtninger, som vi fra konservativ Side har fremført paa dette Omraade, og jeg

haaber derfor, at de nu maa have faaet en saadan Styrke, at de Betænkeligheder, som har været næret fra Ministerens Side og maaske ogsaa af nogle af hans sagkyndige, nu vil være ryddet af Vejen, saaledes at vi gennem Indøvelse og Vejledning, som Ministeren har lovet gennem Radioen, kan naa frem til det Punkt, hvor man kan sige, at Befolkningen er klar til paa Basis af de Foranstaltninger, der er truffet, at møde opstaaende Situationer. Jeg tror i det hele taget, det vil være klogt i saa vid Udstrækning, som man finder det antageligt, at søge at give Oplysninger ogsaa med Hensyn til de Planer, der foreligger med Hensyn til Evakuering, og jeg gaar ud fra, at de Erfaringer, der i disse Dage gøres ude i Verden og herhjemme med Hensyn til Evakueringens Omfang og Arten af de Steder, hvor der skal flyttes hen, studeres og prøves nøje af de sagkyndige, og at man ikke holder fast ved en een Gang lagt Plan, hvis det skulde vise sig, at de praktiske Erfaringer giver et andet Resultat. Jeg opfordrer Ministeren til, hvis det er nødvendigt, at komme til Rigsdagen og søge de Bevillinger, som maatte være paa krævede; hvis yderligere Foranstaltninger skulde være nødvendige, en eller anden Produktion iværksættes, vil vi fra vor Side altid være rede.

Jeg kan ikke slutte disse mine Bemærkninger uden, som jeg har gjort det ved tidligere Lejlighed, at understrege, at efter vor Opfattelse — og vi synes rigtig nok, at Tidens Begivenheder fremhæver det paa særlig Maade — hører det aktive og det civile Luftforsvar uløseligt sammen. Jeg synes, at Begivenhederne har vist, at ingen af Delene kan løse sin Opgave, hvis de ikke samvirker, og derfor haaber vi ogsaa, Regeringen vil forstaa, at et saadant Samvirke paa udsatte Punkter er nødvendigt, saaledes at der i enhver Henseende kan skabes den Tillid til Ledelsen og den Tryghed over for de trufne Foranstaltninger, som er nødvendig.

Med disse Ord skal jeg anbefale, at man stemmer for de stillede Ændringsforslag og derefter for Lovforslaget.

Rager: Om selve Lovforslagets Indhold og Udformning er der jo opnaaet Enighed i det Udvalg, der har været nedsat, saaledes som Ordføreren har gjort Rede for, og vi har fremsat en Udtalelse med Hensyn til den Bemyndigelse, som Indenrigsministeren faar i Henhold til § 3, Stk. 1, om hvilken der ogsaa har været Enighed. Derimod er der jo et Mindretal, der har